

**DECIZIA nr. 232/2009**  
privind solutionarea contestatiei formulata de  
**SC X SRL,**  
inregistrata la D.G.F.P.-M.B. sub nr. x

Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata de Serviciul inspectie fiscala persoane juridice 2 din cadrul AFP Sector 3, cu adresa nr. x, inregistrata la DGFP-MB sub nr. x, asupra contestatiei formulata de **SC X SRL**, cu sediul in x.

Obiectul contestatiei, inregistrata la Administratia Finantelor Publice Sector 3 sub nr. x, il constituie Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. x emisa de Activitatea de inspectie fiscala din cadrul AFP Sector 3, comunicata in data de **05.03.2009**, prin care s-a stabilit taxa pe valoarea adaugata aprobata la rambursare in suma de x lei, respectiv taxa pe valoarea adaugata respinsa la rambursare in suma de **x lei**.

Societatea contesta TVA respinsa la rambursare in suma de x lei.

Decizia de impunere contestata a fost emisa in baza Raportului de inspectie fiscala nr. x intocmit de organele de inspectie fiscala din cadrul aceleiasi institutii.

Avand in vedere prevederile art. 205 alin. (1), art. 207 alin. (1) si art. 209 alin.(1) lit. (a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti este investita sa se pronunte asupra contestatiei formulata de **SC X SRL**.

Din analiza documentelor aflate la dosarul cauzei, s-au constatat urmatoarele:

I. In sustinerea contestatiei, societatea a prezentat urmatoarele argumente:

Lucrarile de demolare au fost facute in folosul unor operatiuni taxabile, respectiv vanzare de locuinte si/sau vanzare de terenuri construibile.

Domeniul principal de activitate al societatii este "constructii de cladiri sau parti ale acestora; geniu civil". Astfel ca, in vederea realizarii obiectul activitatii, societatea a achizitionat un bun imobil format din apartament si teren in suprafata de x mp, situat in x.

Achizitia a fost efectuata in baza contractului de vanzare-cumparare autentificat sub nr. x. Cladirea situata pe terenul in cauza, fiind insalubra, nesigura si neavand valoare de piata, a fost demolata, in baza avizului de demolare obtinut de la Primaria Municipiului Bucuresti.

Pentru ca suprafata de teren era insuficienta pentru dezvoltarea unui proiect imobiliar, in septembrie 2008, conform contractului de vanzare-cumparare nr.

x, societatea a mai achizitionat un teren in suprafata de x mp situat pe aceeași strada.

Concomitent cu activitatea de achiziție și demolare s-a depus la Primaria Municipiului București, documentația necesară obținerii avizului de urbanism pentru construcții de locuințe și sedii de birouri pe terenul situat în x.

**II.** În baza Raportului de inspecție fiscală nr. x, Activitatea de inspecție fiscală din cadrul AFP Sector 3 a emis Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. x, prin care s-a stabilit taxa pe valoarea adăugată aprobată la rambursare în sumă de x lei, respectiv taxa pe valoarea adăugată respinsă la rambursare în sumă de **x lei**.

**III.** Față de constatările organului de inspecție fiscală, susținerile societății, reglementările legale în vigoare pentru perioada verificată și documentele existente în dosarul cauzei se rețin următoarele:

**SC X SRL** este înregistrată la ORC sub nr. x și are CUI x.

Perioada supusă inspecției fiscale în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată contestată este 05.03.2007 - 31.12.2008.

***Cauza supusă soluționării este dacă organele de inspecție fiscală au respins corect la rambursare taxa pe valoarea adăugată în sumă de x lei aferentă serviciilor de demolare a unei clădiri, în condițiile în care, pe de-o parte și-au fundamentat măsura dispusă invocând aspecte legate numai de intenția societății de a cumpăra clădirea respectivă pentru a o demola, iar, pe de alta parte, nu au verificat realitatea și utilitatea prestării serviciilor în cauză, prin analiza documentelor justificative deținute de societate.***

**In fapt**, prin Raportul de inspecție fiscală nr. x în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. x contestată, organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată aferentă serviciilor de demolare a unei clădiri, având în vedere următoarele considerente:

- au fost încălcate dispozițiile art. 145 alin. 2 lit. a din Codul fiscal, întrucât contestata a cumpărat clădirea pentru a o demola, deci fără intenția de a o utiliza ca atare.

**In drept**, în conformitate cu dispozițiile art. 145 alin. 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, actualizat la data de 01.07.2007 și 46 (1) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004:

Codul fiscal:

**"Art. 145 - (1)** Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

**(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:**

**a) operațiuni taxabile; (...)"**.

Norme metodologice:

"**45. (1)** În sensul art. 145 alin. (4) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa din momentul în care această persoană intenționează să desfășoare o activitate economică, cu condiția să nu se depășească perioada prevăzută la art. 147<sup>1</sup> alin. (2) din Codul fiscal. Intenția persoanei trebuie evaluată în baza elementelor obiective cum ar fi faptul ca aceasta începe să angajeze costuri si/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii acestei activități economice."

"**Art. 146 - (1)** Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, **să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5); (...)**".

Norme metodologice:

"**46. (1)** Justificarea deducerii taxei se face numai pe baza exemplarului original al documentelor prevăzute la art. 146 alin. (1) din Codul fiscal sau cu alte documente care să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, cu excepția facturilor simplificate prevăzute la pct. 78. În cazul pierderii, sustragerii sau distrugerii exemplarului original al documentului de justificare, beneficiarul va solicita furnizorului/prestatorului emiterea unui duplicat al facturii pe care se va menționa că înlocuiește factura inițială."

Prevederi legale similare se regăsesc pe întreaga perioadă supusă inspecției fiscale.

Având în vedere cele de mai sus, rezulta că nu poate fi dedusă taxa pe valoarea adăugată aferentă intrărilor pentru operațiuni care nu au legătură cu activitatea economică a persoanei impozabile, iar dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de bunuri și servicii este condiționat de efectuarea acestora în scopul operațiilor taxabile ale persoanei impozabile. În cazul unor servicii care nu sunt legate de obiectul de activitate al persoanei impozabile sau nu au fost efectuate în scopul operațiilor sale taxabile, taxa pe valoarea adăugată aferentă nu este deductibilă.

Potrivit Raportului de inspecție fiscală nr. x în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. x contestată, organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată aferentă serviciilor de demolare a unei clădiri, pe motiv că au fost încălcate dispozițiile art. 145 alin. 2 lit. a din Codul fiscal, iar contestatarea a cumpărat clădirea pentru a o demola, deci fără intenția de a o utiliza ca atare.

Referitor la deductibilitatea TVA aferentă achizițiilor în raport de intenția persoanelor impozabile de a desfășura activități economice supuse taxei, se rețin următoarele:

1. În primul rând, potrivit art. 11 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

**"La stabilirea sumei unui impozit sau unei taxe in intelesul prezentului cod, autoritatile fiscale pot sa nu ia in considerare o tranzactie care nu are un scop economic** sau pot reincadra forma unei tranzactii pentru a reflecta continutul economic al tranzactiei".

Rezulta ca art. 11 alin. (1) din Codul fiscal consacra, la nivel de lege, *principiul prevalentei economicului asupra juridicului*, al realitatii economice, in baza caruia **autoritatile fiscale au dreptul** sa analizeze orice operatiune (tranzactie) nu numai din punct de vedere juridic, ci si din punct de vedere al **scopului economic urmarit** de contribuabil. In acest spirit, o tranzactie normala din punct de vedere juridic, poate sa nu fie luata in considerare sau sa fie reincadrata din punct de vedere economic, in scopul aplicarii legii fiscale. Astfel, simpla achizitie a unui bun/serviciu pe numele persoanei impozabile, nu constituie si o prezumtie a utilizarii in scop economic a bunului/serviciului achizitionat.

Astfel, din punct de vedere al taxei pe valoarea adaugata, reglementarile fiscale permit, in circumstante anume determinate, deducerea acesteia *chiar si in situatia in care o persoana impozabila nu a fost inca inregistrata in scopuri de taxa*, cu conditia ca persoana in cauza sa-si dovedeasca intentia de a desfasura o activitate economica ce presupune realizarea de operatiuni taxabile, iar investitiile pregatitoare sunt necesare initierii acestei activitati economice.

*A fortiori, o persoana impozabila deja inregistrata in scopuri de TVA, are dreptul la deducere in aceeasi masura in care intentia de a desfasura activitatea economica generatoare de operatiuni taxabile este sustinuta de dovezi obiective, din care rezulta ca achizitiile sunt destinate a fi utilizate in folosul tranzactiilor impozabile viitoare.*

2. In hotararea data in cazul C-110/94 Inzo, Curtea Europeana de Justitie a retinut ca art. 4 al Directivei a 6-a (echivalentul art. 127 din Codul fiscal) trebuie interpretat in sensul ca, din momentul in care administratia fiscala a admis calitatea de persoana impozabila din punct de vedere al taxei pe valoarea adaugata unei societati care si-a declarat intentia sa inceapa o activitate ce da nastere la operatiuni impozabile, *comandarea unui studiu de rentabilitate pentru activitatea proiectata, poate fi considerata activitate economica in sensul acestui articol, chiar daca acest studiu are ca scop sa examineze in ce masura activitatea proiectata este rentabila* (paragr. 18 din hotarare). De asemenea, Curtea a stabilit ca *dreptul la deducere ramane, chiar daca ulterior persoana respectiva a decis, in urma rezultatelor studiului, sa nu treaca la faza operationala, ci societatea sa intre in lichidare, avand ca efect ca activitatea economica proiectata nu a dat nastere unor tranzactii impozabile* (paragr. 20 din hotarare).

Un alt caz al Curtii Europene de Justitie relevant in ceea ce priveste problematica in discutie este cazul C-37/95 Ghent Coal Terminal NV, potrivit caruia art. 17 al Directivei a 6-a (echivalentul art. 145 din Codul fiscal) trebuie interpretat in sensul in care sa i se permita unei persoane impozabile ce actioneaza ca atare sa deduca TVA pentru bunuri ce i-au fost livrate sau pentru servicii care i-au fost prestate in scopul realizarii lucrarilor de investitie, si pe care a intentionat sa le foloseasca in cadrul operatiunilor taxabile. *Dreptul de deducere ramane dobandit cand, din motive de circumstanta ce nu depind de vointa sa, persoana impozabila nu s-a folosit niciodata de bunurile si serviciile achizitionate in scopul realizarii de operatiuni taxabile.*

Cu privire la cele doua cazuri, prin adresa nr. x Directia de Legislatie in domeniul TVA din Ministerul Finantelor Publice concluzioneaza urmatoarele:

"Prin urmare, *din jurisprudenta Curtii Europene de Justitie reiese ca exista situatii in care se acorda drept de deducere a TVA societatilor pentru achizitiile de bunuri si/sau servicii efectuate anterior inceperii activitatii taxabile, chiar daca, ulterior, acestea nu vor fi utilizate in cadrul activitatii taxabile, **dar numai in cazul in care se dovedeste intentia persoanei la momentul achizitiei de a utiliza bunurile/serviciile in folosul activitatii taxabile ulterioare** chiar daca, din motive obiective, independente de vointa sa, acest lucru nu a mai fost posibil (cazul GHENT: decizia primariei de a schimba terenurile, cazul INZO: concluziile nefavorabile rezultate din studiul de profitabilitate)".*

3. In al treilea rand, jurisprudenta Curtii Europene de Justitie recunoaste statelor membre dreptul de a solicita dovezi pentru demonstrarea dreptului de deducere al taxei pe valoarea adaugata.

Astfel, in hotararea data in cazul C-85/95 John Reisdorf, Curtea Europeana de Justitie a subliniat ca distinctia dintre exercitarea dreptului de deducere a TVA si demonstrarea acestuia la controalele ulterioare este inerenta in functionarea sistemului comun de TVA (paragr. 19 din hotarare), iar prevederile comunitare referitoare la exercitarea dreptului de deducere nu guverneaza demonstrarea acestui drept dupa ce acesta a fost exercitat de catre persoana impozabila (paragr. 26 din hotarare). In acest sens, legislatia comunitara **da statelor membre puterea de a stabili regulile pentru supravegherea exercitarii dreptului de deducere a TVA**, in special modul in care persoanele impozabile urmeaza sa isi stabileasca acest drept (paragr. 29 din aceeaasi hotarare).

La paragr. 23 din cazul C-110/94 Inzo, se face trimitere la paragr. 24 din cazul C-268/83 Rompelman, unde Curtea a stabilit ca **este obligatia persoanei care solicita deducerea taxei pe valoarea adaugata sa demonstreze ca sunt indeplinite toate conditiile legale pentru acordarea deducerii** si art. 4 din Directiva a VI-a (in prezent, Directiva 112/2006/CE) nu impiedica **autoritatile fiscale sa solicite dovezi obiective care sa sustina intentia declarata a persoanei in cauza de a desfasura activitate economica dand nastere la operatiuni taxabile.**

4. In sfarsit, principiul **prevalentei substantei** asupra formei constituie un principiu fundamental al sistemului comun de TVA instituit de legislatia comunitara, care se aplica in concordanta cu celelalte principii recunoscute de legislatia si jurisprudenta comunitara, printre care principiul **luptei impotriva** fraudei, a evaziunii fiscale si a **eventualelor abuzuri**. Din acest motiv legislatia fiscala conditioneaza deductibilitatea TVA a achizitiilor de indeplinirea cumulativa, pe langa conditiile de forma (inclusiv conditia ca persoana impozabila sa detina factura care sa contina informatiile obligatorii prevazute de lege), a conditiei de fond esentiale, aceea ca achizitiile pentru care se solicita deducerea sa fie destinate utilizarii in folosul operatiunilor taxabile ale persoanei impozabile.

*Prin urmare, conform dispozitiilor legale precitate, persoanele impozabile au dreptul sa-si deduca taxa pe valoarea adaugata aferenta achizitiilor de bunuri si servicii numai daca sunt indeplinite **doua conditii cumulative**, si anume:*

achizițiile sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile și au la baza facturi care conțin obligatoriu toate informațiile necesare stabilirii dreptului de deducere. În aceste condiții, pentru a dovedi că serviciile achiziționate sunt utilizate, într-adevăr, în folosul operațiunii taxabile, persoana impozabilă este obligată nu numai să dețină factura în care este înscrisă taxa pe valoarea adăugată deductibilă, ci **și să demonstreze că serviciile facturate au fost prestate efectiv în folosul operațiunii taxabile respective.**

Totodată, din jurisprudența comunitară reiese că exercitarea dreptului de deducere a TVA de către persoanele impozabile nu trebuie confundată cu justificarea (demonstrarea) exercitării acestui drept în cadrul controalelor fiscale ulterioare, statele membre având suficientă putere de a solicita persoanelor impozabile dovezi obiective care să susțină intenția declarată a acestora de a desfășura activități economice care dau dreptul la deducere, simpla prezentare a unor documente neputând asigura exercitarea netulburată a dreptului de deducere de către contribuabili.

De asemenea, conform prevederilor art. 94 alin. (2) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată:

"Inspectia fiscală are următoarele atribuții:

a) **constatarea și investigarea fiscală a tuturor actelor și faptelor rezultând din activitatea contribuabilului supus inspecției sau altor persoane privind legalitatea și conformitatea declarațiilor fiscale, corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor fiscale, în vederea descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legii fiscale;**

b) **analiza și evaluarea informațiilor fiscale, în vederea confruntării declarațiilor fiscale cu informațiile proprii sau din alte surse (...).**

Potrivit art. 7 alin. (2) din actul normativ sus-menționat "**organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului. În analiza efectuată organul fiscal va identifica și va avea în vedere toate circumstanțele edificatoare ale fiecărui caz**", iar conform art. 65 alin. (2) "**organul fiscal are sarcina de a motiva decizia de impunere pe baza de probe sau constatări proprii**".

Astfel, potrivit normelor legale sus-citate, organul fiscal trebuie să depună toate diligențele pentru **determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului** și în acest scop să-și **exercite rolul său activ**, fiind îndreptățit să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele pe care le consideră utile în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte și de limitele prevăzute de lege.

În prezenta cauză, singurul motiv pentru care organele de inspecție fiscală au considerat că **SC X SRL** nu îndeplinește condițiile de exercitare a dreptului de deducere pentru serviciile de demolare l-a constituit faptul că societatea nu a făcut dovada că TVA a fost destinată utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, întrucât contestatara a cumpărat clădirea pentru a o demola, deci fără intenția de a o utiliza ca atare.

Având în vedere aceste constatări, de subliniat este că trebuie să se facă distincție între taxa pe valoarea adăugată aferentă serviciilor de demolare a

bunului imobil si taxa pe valoarea adaugata aferenta achizitiei bunului imobil ulterior demolat.

Faptul ca societatea si-a declarat intentia de a demola cladirea in cauza, chiar din momentul achizitiei acesteia, nu are nicio importanta. In fapt, **relevant este sa se demonstreze ca serviciile achizitionate (serviciile de demolare) sunt destinate utilizarii in folosul operatiunilor sale taxabile.**

De altfel, in acelasi sens s-a pronuntat Directia de legislatie in domeniul TVA din cadrul MFP, prin adresa nr. x, inregistrata la DGFP-MB sub nr. x:

**"In opinia noastra, pentru TVA aferenta serviciilor de demolare a bunului imobil, societatea X SRL are dreptul de deducere, daca serviciile sunt destinate utilizarii in folosul operatiunilor cu drept de deducere, prevazute la art. 145 alin. 2 din Codul fiscal."**

Se retine si ca prevederile art. 145 si art. 146 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal conditioneaza deductibilitatea TVA aferenta cheltuielilor de demolare de intentia persoanei impozabile de a le utiliza in folosul operatiunilor taxabile. In acelasi timp, contractarea acestor servicii si prezentarea facturilor emise nu pot asigura exercitarea netulburata a dreptului de deducere, persoana impozabila interesata avand obligatia sa prezinte, la cererea organelor de inspectie fiscala, dovezi obiective care sa-i sustina intentia declarata (utilizarea serviciilor de demolare in scopul operatiunilor sale taxabile).

De asemenea, organele de inspectie fiscala nu au analizat documentele prezentate de societate si nici nu au solicitat acesteia alte documente (dovezi obiective) din care sa rezulte **intentia acesteia de a utiliza serviciile de demolare in scopul operatiunilor sale taxabile**, respectiv in scopul dezvoltarii unui proiect imobiliar.

De altfel, in raportul de inspectie fiscala nr. x, organele de control **nu au analizat in niciun fel serviciile** mentionate in facturile pentru care nu s-a admis la deducere TVA aferenta, respectiv:

- daca serviciile de demolare au fost efectiv prestate; desi in facturile fiscale emise de SC X SRL se face referire la doua contracte de prestari servicii incheiate cu **SC X SRL**, respectiv nr. x si nr. x, in raportul de inspectie fiscala care a stat la baza deciziei de impunere contestata, AFP Sector 3 nu a facut nicio constatare cu privire la **existenta**, clauzele, obiectul acestora, respectiv care sunt cladirile ce trebuie sa fie demolate, unde sunt situate acestea, etc.

- daca documentele prezentate de societate, respectiv aviz de urbanism nr. x - PUZ - str. x si adresa Directiei Transporturi, Drumuri, Sistemizarea Circulatiei din cadrul PMB, au legatura cu serviciile de demolare pentru care s-a solicitat deducerea TVA.

Mai mult, desi in declaratia data de reprezentantul societatii (anexa 7) a raportului de inspectie fiscala) se face referire la intentia societatii de a achizitiona un imobil compus din teren si cladire, de a demola cladirea respectiva si de a achizitiona, in aceeasi locatie, un nou teren, in vederea dezvoltarii unui proiect imobiliar, in raportul de inspectie fiscala ce a stat la baza emiterii deciziei contestata, AFP Sector 3 nu a analizat **masura in care prestarea serviciilor de demolare**

**sustine intentia declarata a societatii de a desfasura operatiuni taxabile din punct de vedere al taxei pe valoarea adaugata.**

Prin urmare, constatarea organelor de inspectie fiscala cu privire la faptul ca au fost incalcate dispozitiile art. 145 alin. 2 lit. a din Codul fiscal, pe motiv ca societatea a cumparat cladirea pentru a o demola, deci fara intentia de a o utiliza ca atare, este neintemeiata si nesustinuta din punct de vedere legal.

Totodata, respingerea la rambursare a TVA in suma de x lei aferenta cheltuielilor de demolare nu este sustinuta de o analiza temeinica a documentelor detinute de societate, in vederea stabilirii naturii serviciilor prestate, a realitatii si utilitatii lor, respectiv daca aceste servicii au fost achizitionate pentru nevoile societatii si daca sunt destinate realizarii de operatiuni taxabile.

Tinand cont de aspectele prezentate si intrucat, organele de inspectie fiscala nu au verificat toate aspectele legate de intentia contestatarei de a utiliza serviciile de demolare in scopul operatiunilor taxabile, fara a confunda intentia demolarii cladirii, cu intentia utilizarii serviciilor de demolare, urmeaza a se aplica dispozitiile art. 216 alin. (3) din Codul de procedura fiscala, republicat, respectiv a se desfiinta Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. x emisa de Activitatea de inspectie fiscala din cadrul AFP Sector 3, prin care s-a respins la rambursare taxa pe valoarea adaugata in suma de x lei.

In speta sunt aplicabile si dispozitiile pct. 12.6 si 12.7 din Instructiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, aprobate prin Ordinul Presedintelui A.N.A.F. nr. 519/2005, care precizeaza:

"12.6 În situatia în care se pronunta o solutie de desfiintare totala sau partiala a actului atacat, în considerentele deciziei se vor prezenta numai motivele care au condus la desfiintare."

"12.7. Decizia de desfiintare va fi pusa în executare în termen de 30 de zile de la data comunicarii, iar verificarea va viza strict aceeasi perioada si acelasi obiect al contestatiei pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente."

Prin urmare, Activitatea de inspectie fiscala din cadrul AFP Sector 3 va proceda la o noua verificare, in conformitate cu prevederile legale in vigoare si cu retinerile din prezenta decizie, prin solicitarea de dovezi obiective care sa sustina intentia declarata a persoanei impozabile de a desfasura operatiuni taxabile si analiza fiscala detaliata a operatiunilor consemnate in facturile de servicii ale prestatorilor.

Pentru considerentele aratate mai sus si in temeiul art. 11, art. 145 alin. 1 si 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, actualizat la data de 01.07.2007, pct. 45, 46 (1) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004, art. 216 alin. (3) din Codul de procedura fiscala, republicat



## DECIDE:

Desfiinteaza Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. x emisa de Activitatea de inspectie fiscala din cadrul AFP Sector 3 pentru **SC X SRL**, prin care s-a respins la rambursare taxa pe valoarea adaugata in suma de x lei, urmand ca organele de inspectie fiscala sa reanalizeze situatia fiscala a societatii, tinand cont de prevederile legale, de motivatiile acesteia si de cele retinute prin prezenta.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata, in termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul Bucuresti.